

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 234.822 van 24 mei 2016
in de zaak 208.661/XIV-36.186**

In zake : Yvôn VERKOYEN
wonend te 9940 Evergem
Kalestraat 15
alwaar woonplaats wordt gekozen

tegen :

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
de minister van Binnenlandse Zaken
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaten David D'Hooghe, Leopold Schellekens en Ian Arnouts
kantoor houdend te 1000 Brussel
Loksumstraat 25
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 27 april 2013, strekt tot de herziening van het arrest van de Raad van State nr. 221.740 van 13 december 2012.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en verzoeker heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Auditeur Marijke Van Limbergen heeft een verslag opgesteld.

Verzoeker heeft een verzoek tot voortzetting van het geding en een laatste memorie ingediend. De verwerende partij heeft een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 9 december 2015.

Staatsraad Kaat Leus heeft verslag uitgebracht.

Verzoeker, die in persoon verschijnt, en advocaat Ian Arnouts, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Auditeur Marijke Van Limbergen heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Verzoeker wordt bij koninklijk besluit van 28 april 2011 ambtshalve op pensioen gesteld vanaf 1 januari 2011.

3.2. Met een op 1 juli 2011 ingediend enig verzoekschrift vordert verzoeker de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring van het in punt 3.1. genoemd besluit. Bij arrest nr. 216.359 van 21 november 2011 is de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van het koninklijk besluit van 28 april 2011 verworpen. De feitelijke gegevens van de zaak zijn in dat arrest weergegeven.

3.3. Bij arrest nr. 221.740 van 13 december 2012 stelt de Raad van State de niet-ontvankelijkheid van het beroep tot nietigverklaring vast omdat de verwerende partij slechts over een gebonden bevoegdheid beschikte en de door de verzoeker beoogde vernietiging hem niet het gewenste voordeel kan opleveren. Het voorliggend beroep tot herziening heeft betrekking op dat arrest.

IV. Regelmatigheid van het procedureverloop

Betreffende de aanduiding van de verwerende partij en de vraag van verzoeker om de door haar ingediende memorie van antwoord uit de debatten te weren

4. In het kader van de voorafgaande maatregelen wordt de politiezone LOWAZONE als de verwerende partij aangeduid. Zij dient in het kader van onderhavige procedure tot herziening op 18 juli 2013 een memorie van antwoord in, die op 12 augustus 2013 aan verzoeker wordt betekend.

Met een brief van 11 september 2013 wijst verzoeker de Raad van State er op dat een memorie van antwoord werd ingediend door de lokale politiezone LOWAZONE, terwijl deze niet de verwerende partij is in zijn verzoek tot herziening. Verzoeker stelt verder nog dat de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken, de verwerende partij is in deze zaak, aangezien de Belgische Staat ook de verwerende partij was in de procedure die aanleiding heeft gegeven tot het arrest waarvan de herziening wordt gevraagd.

Op 17 september 2013 wordt de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken aangeduid als verwerende partij, aan haar wordt een termijn van zestig dagen toegekend om een memorie van antwoord alsmede het volledig administratief dossier over te maken. De politiezone wordt buiten de zaak gesteld.

5. Verzoeker argumenteert in zijn laatste memorie dat ook de lokale politiezone LOWAZONE, die de steller is van het achtergehouden stuk waarin elke motivatie ontbreekt, buiten schot blijft en zich niet moet verantwoorden of tegenspraak moet bieden voor het flagrant overtreden van de informatieverplichting die op haar rust. Immers het doorslaggevend stuk op grond waarvan hij om herziening vraagt, werd achtergehouden door de lokale politiezone en niet door de Belgische Staat, zodat de lokale politiezone die er de steller van is

en de autoriteit die de beslissing tot oppensioenstelling heeft veroorzaakt, onterecht door de Raad van State buiten de zaak is gesteld. Hij heeft op die wijze nooit de gelegenheid gehad om in het kader van een annulatieberoep die achtergehouden beslissing te bestrijden wat hij zonder twijfel zou hebben gedaan nog vooraleer het koninklijk besluit betreffende zijn (ambtshalve) oppensioenstelling dat er het rechtstreeks gevolg van is, zou verschijnen, waarin hij een ernstige schending van zijn rechten van verdediging ziet. De inquisitoriale procedure en het organiseren van de tegenspraak vereist dat de lokale politiezone in de zaak wordt betrokken als belanghebbende en desgevallend tweede verwerende partij.

Beoordeling

A. Betreffende de aanduiding van de verwerende partij

6. De rechtspleging voor de Raad van State is van inquisitoriale aard, hetgeen inhoudt dat de organen van de Raad van State de rechtspleging leiden. Dit betekent onder meer dat de Raad van State als de verwerende partij aanduidt degene die voor het vervullen van deze rol het meest geschikt voorkomt. De aanwijzing van de verwerende partij heeft als functie een waarborg te zijn voor de deugdelijkheid van de rechterlijke uitspraak over het aangebrachte wettigheidsgeschil door het organiseren van tegenspraak ten aanzien van de vordering van verzoeker. Het lid van het auditoraat dat belast is met het onderzoek van de zaak en dient te waken over de uitvoering van de aan dat onderzoek voorafgaande maatregelen, zal, indien nodig, de aanduiding van de verwerende partij corrigeren en de correcte instantie als de verwerende partij in de zaak betrekken, zodat meteen de meest geschikte overheidsinstantie in het geding kan worden betrokken. Het is niettemin uiteindelijk de Raad van State die over de aanduiding van de verwerende partij definitief beslist en desnoods een partij die (ten onrechte) in het geding werd betrokken, buiten de zaak zal stellen. Hij kan evenzeer de debatten heropenen teneinde een overheid, die volgens hem ten

onrechte niet als de verwerende partij werd aangewezen, alsnog in die hoedanigheid in de zaak te betrekken.

7. Te dezen betreft het een beroep tot herziening dat is beperkt tot de partijen in de annulatieprocedure die heeft geleid tot het bestreden arrest. Een afschrift van het verzoekschrift tot herziening wordt overeenkomstig artikel 50*quinquies*, eerste lid, van het besluit van de Regent van 23 augustus 1948 ‘tot regeling van de rechtspleging voor de afdeling Bestuursrechtspraak van de Raad van State’ aan de andere partijen in het bestreden arrest gestuurd, te dezen de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken.

8. Verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij in zijn laatste memorie stelt dat hij door de niet-aanduiding van de lokale politiezone als de (tweede) verwerende partij of als de (tussenkommende) belanghebbende partij, in zijn rechten van verdediging wordt geschaad. Vooreerst beschikt te dezen de Raad van State over het kwestieuze stuk dat door verzoeker werd bijgebracht naar aanleiding van het door hem ingediende beroep tot herziening wat de Raad van State te dezen toelaat te beoordelen of het een stuk is dat beantwoordt aan de door artikel 31 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State gestelde vereisten die moeten vervuld zijn opdat het beroep tot herziening ontvankelijk zou zijn. Het kwestieuze stuk kan door de Raad van State worden vergeleken met het eerder neergelegde uittreksel ervan dat door de verwerende partij werd gevoegd bij het administratief dossier in de vernietigingsprocedure die heeft geresulteerd in het bestreden arrest. Mocht het beroep tot herziening ontvankelijk zijn, dan kan de Raad van State met het oog op de beoordeling ervan ten gronde, alsnog beslissen tot gedwongen tussenkomst van de lokale politiezone waarom verzoeker vraagt, wanneer die tussenkomst noodzakelijk is voor de beoordeling ten gronde en de beslechting van het beroep tot herziening. De tussenkomst, ook de gedwongen tussenkomst, is immers ondergeschikt aan de hoofdvordering. De niet-ontvankelijkheid van de hoofdeis, te dezen het beroep tot herziening, zou immers ieder nut aan de gevorderde gedwongen tussenkomst ontnemen.

B. Betreffende de vraag van verzoeker om de memorie van de verwerende partij uit het debat te weren

9. Aangezien de initieel aangeduide verwerende partij, de lokale politiezone, buiten de zaak moest worden gesteld en er aldus geen verwerende partij meer was, diende de Belgische Staat, die de auteur is van de in de annulatieprocedure bestreden beslissing - en die in de procedure tot herziening initieel (verkeerdelijk) als de tussenkomen partij werd aangeduid -, als de verwerende partij in de zaak te worden aangeduid en diende hem een termijn van zestig dagen te worden toegekend om een memorie van antwoord in te dienen.

10. Er is geen reden om de memorie van de verwerende partij uit het debat te weren.

V. Ontvankelijkheid van het beroep

11. In haar memorie van antwoord werpt de verwerende partij de niet-ontvankelijkheid van het beroep tot herziening op. Zij wijst erop dat een verzoek tot herziening krachtens artikel 31 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts ontvankelijk is indien hetzij sedert de uitspraak van het arrest doorslaggevende stukken zijn teruggevonden die door toedoen van de tegenpartij waren achtergehouden, hetzij het arrest werd gewezen op als vals erkende of vals verklaarde stukken. Omdat het verzoek tot herziening een uitzonderlijk rechtsmiddel is, moeten de vermelde toepassingsgevallen strikt worden geïnterpreteerd. Het komt een verzoeker toe om aan te tonen dat te dezen aan één van beide toepassingsgevallen is voldaan. Zij meent dat verzoeker evenwel manifest in gebreke blijft om in zijn verzoekschrift aan de op hem rustende bewijslast te voldoen.

De verwerende partij stelt vooreerst vast dat verzoeker weliswaar poneert dat er sprake zou zijn van een achtergehouden doorslaggevend stuk omdat hij pas na het arrest nr. 221.740 van 13 december 2012, naar aanleiding

van een verzoek in het kader van de openbaarheid van bestuur, van de lokale politiezone LOWAZONE een authentieke en integrale versie van de notulen van de politieraad van 31 maart 2011 heeft opgevraagd en op 13 maart 2013 heeft ontvangen. De verwerende partij merkt evenwel op dat deze notulen reeds eerder bij uittreksel aan verzoeker werden overgemaakt en voorts werden opgenomen, hetgeen verzoeker erkent, in het administratief dossier dat de verwerende partij had neergelegd in de vernietigingsprocedure. Bovendien heeft verzoeker dit stuk als bijlage gevoegd bij de briefwisseling met de lokale politiezone waarin verzocht wordt om de authentieke versie ervan. Er is dan ook geen sprake van een achtergehouden stuk. Het loutere gegeven dat voormeld stuk aanvankelijk als kopie of uittreksel is overgemaakt en dat de authentieke versie ervan pas recent zou zijn ter beschikking gesteld, is irrelevant nu uit de vergelijking van de beide stukken blijkt dat er inhoudelijk geen verschil is zodat verzoeker reeds van bij de aanvang kennis had van een naar zijn inhoud authentiek document. De verwerende partij stelt vast dat verzoeker het tegendeel niet bepleit. Tot slot, stelt zij dat indien het stuk zou worden beschouwd als een “achtergehouden” stuk, dit toegerekend moet worden aan de lokale politiezone die als enige over een authentieke en integrale versie beschikte en derhalve niet te wijten is aan de verwerende partij zodat geen toepassing kan worden gemaakt van artikel 31 van de gecoördineerde wetten van de Raad van State dat expliciet verwijst naar het achterhouden “door toedoen van de tegenpartij”.

Ten tweede moet volgens de verwerende partij worden vastgesteld dat het betrokken stuk geen afbreuk doet aan de vaststelling dat de politieraad niet bevoegd is voor het nemen van een beslissing over de aanrekening van de ziekte. Uit de notulen van 31 maart 2011 blijkt immers op geen enkel moment dat de politieraad op 31 maart 2011 een beslissing zou hebben genomen omtrent de disponibiliteit van verzoeker. Het is voor haar overigens volstrekt onduidelijk waar verzoeker “letterlijk in de authentieke akte” een beslissing houdende de disponibiliteit van verzoeker leest, en dat blijkt ook niet uit de wetsartikelen waarnaar die notulen verwijzen. In de beslissing van de politiezone wordt immers enkel verwezen naar artikelen die betrekking hebben op

(ambtshalve) pensionering, doch op geen enkele wijze naar de regels inzake disponibiliteit terwijl een verwijzing naar die laatste regels noodzakelijk zou zijn indien de politieraad zich hierover daadwerkelijk had willen uitspreken. Bovendien had de Raad van State zoals verzoeker reeds eerder kennis van de notulen van de politieraad van 31 maart 2011 zodat het arrest nr. 221.740 waarvan de herziening wordt gevraagd, geacht moet worden er te zijn gekomen na kennisneming en analyse van het betrokken stuk waarnaar in het arrest overigens wordt verwezen. Er is derhalve geen sprake van een “achtergehouden” noch van een “doorslaggevend” of “beslissend” stuk. De inhoud van de authentieke versie van de notulen doet “op geen enkele wijze afbreuk aan het reeds door Uw Raad ingenomen standpunt als zou de beslissing houdende disponibiliteit reeds door de (daartoe bevoegde) korpschef zijn genomen in de loop van 2009”.

De verwerende partij besluit dat het beroep tot herziening derhalve (kennelijk) niet ontvankelijk is, minstens ongegrond.

12. Verzoeker repliceert in zijn memorie van wederantwoord dat het wel degelijk een in de annulatieprocedure achtergehouden authentiek stuk betreft. In de annulatieprocedure werd enkel een uittreksel uit de notulen van 31 maart 2011 bijgebracht dat ondertekend werd door de voorzitter en de secretaris van de politieraad doch dat stuk heeft geen enkele rechtskracht en bood geen enkele garantie op authenticiteit en, dus, bewijswaarde. Bovendien kon verzoeker ervan uitgaan dat het bijgebrachte uittreksel niet volledig was. Het authentieke stuk toont achteraf, dit is na de vernietigingsprocedure, “een gebrek aan motivatie aan door het ontbreken van enige bijkomende uitleg en verantwoording” - minstens legt het dat gebrek bloot - van deze toch ingrijpende administratieve beslissing. Het uittreksel biedt geen enkele garantie over de authenticiteit en de werkelijke inhoud van de originele akte en het uittreksel kan dan ook onmogelijk gelden als een kennisgeving van de authentieke akte die een beslissing inhoudt omtrent de rechtstoestand van verzoeker als toenmalig lid van het politiekorps van de betrokken lokale politiezone. Werkelijke kennisgeving kan volgens verzoeker krachtens de toepasselijke regelgeving slechts door inzage te geven van de

authentieke akte zelf of een voor authentiek verklaard afschrift ter beschikking te stellen wat dan dient te gebeuren door de opsteller van die akte, namelijk de secretaris van de politiezone. Verzoeker verwijst daartoe naar “de erg diffuse regelgeving ter zake in de federale Wet ‘betreffende de openbaarheid van bestuur’ van 11 april 1994, de Wet van 12 november 1997 ‘betreffende de openbaarheid van bestuur in de gemeenten en provincies’ en het decreet van 26 maart 2004 van de Vlaamse Gemeenschap”. Door op dat vlak in gebreke te blijven de regelgeving toe te passen, is verzoeker in onwetendheid gebleven omtrent de belangrijke beslissing met betrekking tot zijn rechtspositie als lid van de lokale politie. Dit gebrek op zich geeft aanleiding tot vernietiging van de beslissing van de politieraad en alzo ook tot de vernietiging van het koninklijk besluit van 28 april 2011 betreffende zijn ambtshalve oppensioenstelling met ingang van 1 januari 2011 dat erop is gebaseerd. Aan het gebrek kan niet worden geredieerd door het feit dat hij in een latere procedure bij de Raad van State incidenteel kennis krijgt van de beslissing in een uittreksel dat door een andere overheid dan de opsteller wordt toegevoegd aan het administratief dossier.

Verzoeker stelt voorts dat de achtergehouden notulen van 31 maart 2011 wel degelijk betrekking hebben op het vaststellen van de toestand van disponibiliteit ook al wordt dit in de akte niet uitdrukkelijk vermeld door een gebrek aan motivatie van die beslissing. Hij stelt dat het inderdaad merkwaardig is dat de politieraad “geen enkele commentaar geeft bij de geciteerde en toepasbare wetsartikelen”. Zodoende is de vaststelling dat er geen verwijzing is naar de toestand van disponibiliteit volgens verzoeker evident, maar niet verantwoord. Hij stelt zich dan ook de vraag of de leden van de politieraad wel weten wat de juiste draagwijdte van hun beslissing is. Verzoeker zet vervolgens nog uiteen waarom hij meent dat de beslissing van de politieraad van de politiezone LOWAZONE niet gemotiveerd is en meent dat dit gebrek ambtshalve kan worden vastgesteld door de Raad van State en op zich aanleiding kan geven tot de vernietiging van de beslissing van de politieraad en alzo ook van het eerder genoemde koninklijk besluit van 28 april 2011, dat daar rechtstreeks het gevolg van is.

Verzoeker zet tot slot uiteen dat de authentieke notulen van 31 maart 2011 van de politieraad een ander licht werpen op de feiten zoals die tot nu toe in de annulatieprocedure werden voorgesteld door de verwerende partij (meer bepaald alsof deze beslissing door de korpschef zou zijn genomen in zijn nota van 23 oktober 2009). Het is volgens verzoeker aldus wel degelijk aan de Raad van State om te oordelen “of de achtergehouden authentieke akte van doorslaggevend belang is om aan te tonen dat de definitieve beslissing tot in disponibiliteitstelling als noodzakelijke voorwaarde tot het toekennen van het ambtshalve pensioen in die akte is genomen”. Bovendien levert het achtergehouden document volgens verzoeker het bewijs van de overtreding van de administratieve bepalingen inzake de verplichting tot kennisgeving en motivering, hetgeen aanleiding kan geven tot de vernietiging van de bestreden beslissing van de ambtshalve oppensioenstelling die erop gebaseerd is. Hij besluit dat een procedure tot herziening te dezen zeker zinvol is teneinde de Raad van State toe te laten zijn “oordeel en beslissing aan te passen en in overeenstemming te brengen met de doorslaggevende argumenten die volgen uit het kennis nemen van de achtergehouden akte van de notulen van de politieraad van 31 maart 2011”.

13. In zijn laatste memorie voert verzoeker nog omstandig aan dat om de daad van het achterhouden te beoordelen er rekening moet worden gehouden “met wie het document in kwestie niet heeft ter kennis gebracht en dat is inderdaad niet de Belgische Staat (zij had die plicht niet want is geen opsteller ervan en kan - moet zich dan ook niet verweren en kan bijgevolg ook niet als verwerende partij m.b.t. de procedure van herziening benoemd worden) maar wel de lokale politiezone LOWAZONE”. Hij leidt daaruit af dat er wel degelijk sprake is van het achterhouden van het kwestieuze stuk door de lokale politiezone. Verzoeker merkt verder op “dat het helemaal niet normaal en correct is dat de inhoud van beide stukken (het uittreksel en het authentiek verklaard afschrift) dezelfde blijkt te zijn”. Als er al “naar de vorm” geen sprake zou zijn van een achtergehouden stuk (door de identieke tekstuele inhoud), is er wel sprake van “het achterhouden van de inhoudelijke tekst” die betrekking heeft op de gronden die geleid hebben tot het nemen van de beslissing. Het is volgens verzoeker onjuist dat

het gebrek aan motivering geen uitstaans zou hebben met de toepassing van artikel 31 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State. Indien dat zou worden aangenomen, wordt juist veroorzaakt dat er van een (naar inhoud) achtergehouden stuk geen sprake zou zijn. Het authentiek stuk werd immers vanaf de meet door de lokale politiezone achtergehouden aangezien het pas na het vernietigingsarrest te voorschijn is gekomen. Hetzelfde geldt voor het uittreksel dat pas te voorschijn is gekomen nadat het door de Belgische Staat werd bijgebracht in de vernietigingsprocedure. Dat het stuk niet door toedoen van de verwerende partij is achtergehouden, kan geen argument zijn om te besluiten tot niet-ontvankelijkheid van het herzieningsberoep nu het de beslissing van de Raad van State zelf is om de lokale politiezone buiten de zaak te houden. Tot slot wijst verzoeker erop dat het achtergehouden stuk betrekking heeft op de beschikbaarheid die uiteindelijk tot de ambtshalve oppensioenstelling heeft geleid, het niet juist is dat het kwestieuze stuk enkel betrekking heeft op de ambtshalve pensionering, het achterhouden als rechtstreeks gevolg heeft dat er op het ogenblik van het indienen van het annulatieberoep tegen het koninklijk besluit van 28 april 2011 geen beroep tegen kon worden ingesteld en, in ieder geval, de verwijzing naar de voorwaarden waaraan moet zijn voldaan om tot ambtshalve oppensioenstelling te besluiten en, dus, de motieven daartoe, zijn achtergehouden. Hij besluit dat het stuk derhalve van doorslaggevend belang is. Indien het herzieningsberoep niet onontvankelijk zou worden verklaard en de lokale politiezone “uit de wind” wordt gezet, wordt het debat “met echte tegenspraak” onmogelijk gemaakt. Derhalve, moet de lokale politiezone in de debatten van de herzieningsprocedure worden betrokken zodat er ten gronde en op tegenspraak kan worden geoordeeld.

Beoordeling

14. Artikel 31 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State luidt:

“Alleen arresten op tegenspraak zijn vatbaar voor herziening. Het beroep tot herziening is slechts onontvankelijk indien sinds de uitspraak van het arrest doorslaggevende stukken zijn teruggevonden die door toedoen van de tegenpartij waren achtergehouden of indien het arrest werd gewezen op als vals erkende of vals

verklaarde stukken.

De termijn van beroep gaat in de dag waarop ontdekt wordt dat het stuk vals is of dat het achtergehouden stuk bestaat”.

15. In de mate verzoeker in zijn procedurestukken, wat de ontvankelijkheid van het verzoek tot herziening betreft, opnieuw uiteenzet dat het stuk dat hij als “doorslaggevend” aanduidt, uitgaat van de lokale politiezone die er de enige opsteller van is en dat het document door die politiezone is achtergehouden zodat zij dient te worden aangewezen als de verwerende partij “zodat er ten gronde en op tegenspraak kan worden geoordeeld”, wordt verwezen naar hetgeen de Raad van State *supra* in de punten 10 tot 15 heeft gesteld.

16. Uit het verzoekschrift blijkt dat in de voorliggende zaak de problematiek zich toespitst op het feit dat doorslaggevende stukken (meer bepaald de notulen van 31 maart 2011 van de politieraad van de politiezone LOWAZONE) werden achtergehouden en niet op “als vals erkende of vals verklaarde stukken”.

Overeenkomstig artikel 31 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State moet aan drie voorwaarden zijn voldaan opdat een arrest kan worden herzien op grond van stukken die werden achtergehouden en teruggevonden. Het kwestieuze stuk of de kwestieuze stukken betreffen (1.) een achtergehouden stuk dat sinds de uitspraak van het arrest is teruggevonden, (2.) het achterhouden gebeurde door toedoen van de tegenpartij en (3.) het betreft (een) doorslaggevend(e) stuk(ken).

Een beroep tot herziening is slechts ontvankelijk indien aan elk van de voornoemde (cumulatieve) voorwaarden is voldaan.

De Raad van State stelt vast na vergelijking van de stukken, namelijk na vergelijking van het stuk dat door verzoeker wordt bijgebracht en op grond waarvan hij om de herziening vraagt, dit is het eensluidend afschrift van de authentieke notulen van de vergadering van 31 maart 2011 van de politieraad van de politiezone LOWAZONE met het uittreksel van deze notulen dat als stuk 19 van

het administratief dossier naar aanleiding van het annulatieberoep door de verwerende partij werd neergelegd, dat beide stukken inhoudelijk identiek zijn.

Het betreft derhalve geen “achtergehouden” stuk in die zin dat de Raad van State op de datum van zijn arrest nr. 221.740 van 13 december 2012 kennis had van de inhoud ervan nu het uittreksel uit de notulen identiek is aan de inhoud van het voor eensluidend verklaard afschrift van de authentieke notulen van de vergadering van 31 maart 2011. De Raad van State had derhalve kennis van de volledige inhoud van de beslissing van 31 maart 2011 wat de ambtshalve oppensioenstelling van verzoeker betreft.

Nog aangenomen dat verzoeker er kon van uitgaan dat het uittreksel mogelijks onvolledig was, blijkt uit de hiervoor genoemde vergelijking dat het uittreksel en de voorgelegde voor eensluidend verklaarde notulen inhoudelijk overeenstemmen zodat er geen sprake is of kan zijn van een “achtergehouden” stuk. Anders zou het geweest zijn mocht de Raad van State zijn arrest gevelde hebben op basis van een van het eensluidend verklaard afschrift inhoudelijk verschillend uittreksel. Dit is evenwel niet het geval en verzoeker toont zulks evenmin aan, integendeel, hij erkent dat de inhoud van het eensluidend verklaard afschrift overeenkomt met het uittreksel ervan.

Bovendien, doordat de genoemde stukken inhoudelijk identiek zijn en die inhoud aan de Raad van State bekend was vooraleer hij uitspraak deed, kunnen de in de voorliggende procedure bijgebrachte authentieke notulen al evenmin “nieuw” of “doorslaggevend” zijn in die zin dat zij nog een ander licht zouden (hebben) kunnen werpen op de zaak die tot het arrest nr. 221.740 heeft geleid.

17. Aangezien minstens twee van de in artikel 31 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State gestelde voorwaarden niet zijn vervuld, is het beroep tot herziening niet ontvankelijk.

VI. Verzoek tot het opleggen van een geldboete wegens een kennelijk onrechtmatig beroep

18. De verwerende partij verzoekt de Raad van State om met toepassing van artikel 37 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State aan verzoeker een geldboete op te leggen wegens kennelijk onrechtmatig beroep. Aangezien het beroep tot herziening kennelijk niet ontvankelijk is en in het licht van de veelvuldige niet-ontvankelijke en ongegronde vorderingen die verzoeker reeds heeft ingeleid, is het volgens de verwerende partij immers nodig om aan verzoeker een “signaal” te geven dat een dergelijke handelwijze ontoelaatbaar is.

Beoordeling

19. Een geldboete wegens kennelijk onrechtmatig beroep, overeenkomstig artikel 37 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, kan een beperking vormen van het fundamentele recht op toegang tot een rechter. Het begrip “kennelijk onrechtmatig beroep” dient dan ook restrictief te worden opgevat en de geldboete wegens kennelijk onrechtmatig beroep mag alleen aan een verzoeker worden opgelegd wanneer de Raad van State vaststelt dat het beroep te kwader trouw wordt ingesteld of met een oogmerk om te schaden of te misleiden of voortvloeit uit laakbare praktijken die rechtstreeks aan verzoeker zelf zijn toe te schrijven, of wanneer het beroep niet wordt ingesteld om het doel te verkrijgen dat de wet toestaat dat het verschaft.

Nog daargelaten de vraag of het een partij toekomt om te vragen dat een geldboete wegens kennelijk onrechtmatig beroep wordt uitgesproken, is er te dezen geen reden toe. De enkele omstandigheid dat eerdere ingeleide vorderingen werden verworpen en dat het voorliggende beroep tot herziening niet ontvankelijk is, volstaat niet om te besluiten tot het kennelijk onrechtmatig karakter van het beroep tot herziening. Evenmin moet verzoeker kwade trouw worden toegedicht; veeleer moet worden vastgesteld dat hij de voorwaarden

waaronder een beroep tot herziening op ontvankelijke wijze kan worden ingediend, niet correct heeft ingeschat.

20. Er is geen reden om een geldboete wegens kennelijk onrechtmatig beroep op te leggen.

BESLISSING

1. De Raad van State verwierpt het beroep.

2. Verzoeker wordt verwezen in de kosten van het beroep tot herziening, begroot op 175 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van vierentwintig mei tweeduizend zestien, door de Raad van State, XIVE kamer, samengesteld uit:

Geert Debersaques,	kamervoorzitter,
Carlo Adams,	staatsraad,
Kaat Leus,	staatsraad,
bijgestaan door	
Joris Casneuf,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

Geert Debersaques